

1367

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA OBRONY NARODOWEJ

z dnia 17 lipca 2003 r.

w sprawie szczegółowych zasad i trybu postępowania w sprawach o uzyskanie zezwolenia przez żołnierzy niepełniących czynnej służby wojskowej na noszenie umundurowania oraz odznak i oznak wojskowych

Na podstawie art. 67 ust. 3a ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2002 r. Nr 21, poz. 205, z późn. zm.¹⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Zezwala się żołnierzom zwolnionym z zawodowej służby wojskowej przeniesionym do rezerwy lub w stan spoczynku oraz żołnierzom będącym kombatantami określonymi w art. 1 ustawy z dnia 24 stycznia 1991 r. o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego (Dz. U. z 2002 r. Nr 42, poz. 371 i Nr 181, poz. 1515), zwanych dalej „żołnierzami”, na noszenie umundurowania oraz odznak i oznak wojskowych:

- 1) w dniach świąt państwowych i wojskowych oraz gdy uczestniczą w uroczystościach organizowanych przez komórki organizacyjne Ministerstwa Obrony Narodowej oraz przez jednostki organizacyjne podległe Ministrowi Obrony Narodowej lub przez niego nadzorowane;
- 2) gdy uczestniczą w uroczystościach organizowanych przez organy państwowe, organizacje kombatantkie lub stowarzyszenia dla uczczenia rocznic związanych z walką o suwerenność i niepodległość Ojczyzny;
- 3) w czasie wygłaszania prelekcji dotyczących historii lub obronności państwa w jednostkach wojskowych, szkołach, zakładach pracy lub organizacjach społecznych;
- 4) w czasie spotkań autorskich związanych z własną twórczością nawiązującą do historii lub obronności państwa;
- 5) w czasie uroczystości osobistych i rodzinnych.

2. Zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, upoważnia do noszenia umundurowania oraz odznak i oznak wojskowych we wzorach i kolorach aktualnie obowiązujących w myśl przepisów wydanych na podstawie art. 67 ust. 4 pkt 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej, zwanej dalej „ustawą”, w stopniu wojskowym posiadanym przez żołnierza.

§ 2. O udzielenie zezwolenia na noszenie umundurowania oraz odznak i oznak wojskowych, zwanego da-

¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 74, poz. 676, Nr 81, poz. 732, Nr 113, poz. 984 i 985, Nr 156, poz. 1301, Nr 166, poz. 1363, Nr 199, poz. 1673 i Nr 200, poz. 1679 i 1687 oraz z 2003 r. Nr 45, poz. 391, Nr 90, poz. 844, Nr 96, poz. 874 i Nr 139, poz. 1326.

lej „zezwoleniem”, mogą się również ubiegać żołnierze, jeżeli to jest uzasadnione wykonywaniem przez nich prac zarobkowych lub społecznych albo przynależnością do stowarzyszeń lub organizacji społecznych, związanych z obronnością państwa.

§ 3. 1. Zezwolenia udziela się na pisemny wniosek zainteresowanego żołnierza, który składa się do właściwego organu wojskowego za pośrednictwem wojskowego komendanta uzupełnień, właściwego ze względu na miejsce stałego pobytu żołnierza.

2. W przypadkach, o których mowa w § 2, właściwy organ wojskowy może uzależnić udzielenie zezwolenia od opinii udzielonej przez podmiot zatrudniający żołnierza, stowarzyszenie lub inną organizację społeczną, którego członkiem jest żołnierz.

§ 4. 1. Zezwolenia udziela się w formie decyzji administracyjnej, określonej w art. 107 Kodeksu postępowania administracyjnego, z równoczesnym wskazaniem czasokresu zezwolenia i przypadków, podczas których żołnierz może nosić umundurowanie oraz odznaki i oznaki wojskowe.

2. Zezwolenia udziela się na czas nie dłuższy niż 5 lat lub na czas nieokreślony, w zależności od opinii:

- 1) podmiotu zatrudniającego żołnierza, stowarzyszenia lub innej organizacji społecznej, których członkiem jest żołnierz;
- 2) właściwego organu wojskowego prowadzącego ewidencję żołnierza o wywiązywaniu się przez niego z powszechnego obowiązku obrony, jak również od
- 3) motywów, jakie żołnierz wskazał w swojej prośbie.

§ 5. Właściwy organ wojskowy może odmówić udzielenia zezwolenia, jeżeli jego udzielenie naruszałoby szczególną ochronę munduru wojskowego, przyznaną w art. 12 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 21 grudnia 1978 r. o odznakach i mundurach (Dz. U. Nr 31, poz. 130, z późn. zm.²⁾).

§ 6. 1. Organem wojskowym właściwym do udzielenia lub odmowy udzielenia zezwolenia albo cofnięcia zezwolenia jest szef wojewódzkiego sztabu wojskowego właściwy ze względu na miejsce stałego pobytu żołnierza.

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1998 r. Nr 162, poz. 1126, z 2000 r. Nr 12, poz. 136 i Nr 120, poz. 1268 oraz z 2001 r. Nr 123, poz. 1353.

2. Od decyzji organu, o którym mowa w ust. 1, służy żołnierzowi odwołanie do Ministra Obrony Narodowej.

§ 7. 1. Decyzję o udzieleniu, odmowie lub cofnięciu zezwolenia doręcza się żołnierzowi i przesyła właściwemu wojskowemu komendantowi uzupełnień.

2. Żołnierz, który utracił decyzję, może zwrócić się do organu, o którym mowa w § 6 ust. 1, o wydanie duplikatu tej decyzji.

§ 8. 1. Zezwolenia na noszenie umundurowania oraz odznak i oznak wojskowych wydawane według wzoru ustalonego na podstawie dotychczasowych przepisów zachowują ważność nie dłużej niż do dnia 31 grudnia 2003 r. i nie podlegają wymianie ani przedłużeniu ważności.

2. Zezwolenia na noszenie umundurowania oraz odznak i oznak wojskowych mogą być wydawane według dotychczasowego wzoru nie dłużej niż do dnia 31 grudnia 2003 r., z tym że nie wypełnia się w nich rubryki o przedłużeniu ważności.

§ 9. Przepisy rozporządzenia stosuje się również do spraw o udzielenie zezwolenia, wszczętych i niezakończonych do dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

§ 10. Przepisy rozporządzenia nie naruszają odrębnych przepisów dotyczących mundurów wojskowych innych niż określone w § 1 ust. 2, w tym mundurów polskich formacji i organizacji wojskowych używanych przez członków stowarzyszeń właściwych dla określonego rodzaju działalności kombatanckiej.

§ 11. Traci moc zarządzenie Ministra Obrony Narodowej z dnia 6 kwietnia 1993 r. w sprawie zasad i trybu udzielania żołnierzom nie pełniącym czynnej służby wojskowej zezwolenia na noszenie umundurowania oraz odznak i oznak wojskowych (M. P. Nr 19, poz. 184).

§ 12. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Obrony Narodowej: *J. Szmajdziński*

1368

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA OBRONY NARODOWEJ

z dnia 18 lipca 2003 r.

w sprawie terenów zamkniętych niezbędnych dla obronności państwa

Na podstawie art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. — Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz. U. z 2000 r. Nr 100, poz. 1086, z późn. zm.¹⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa tereny zamknięte niezbędne dla obronności państwa, na których Minister Obrony Narodowej nadzoruje prace geodezyjne i kartograficzne.

§ 2. Użyte w rozporządzeniu określenia oznaczają:

- 1) ustawa — ustawę z dnia 17 maja 1989 r. — Prawo geodezyjne i kartograficzne;
- 2) tereny zamknięte — tereny, o których mowa w art. 2 pkt 9 ustawy.

§ 3. Za tereny zamknięte niezbędne dla obronności państwa, na których Minister Obrony Narodowej nadzoruje prace geodezyjne i kartograficzne, uznaje się:

1) tereny zajęte pod:

- a) stanowiska kierowania państwem i stanowiska dowodzenia Siłami Zbrojnymi Rzeczypospolitej Polskiej w stanie zagrożenia bezpieczeństwa państwa i wojny,
- b) obiekty rozpoznania i walki radioelektronicznej oraz obrony powietrznej i przeciwlotniczej kraju,
- c) obiekty telekomunikacyjne służące do przekazywania informacji niejawnych stanowiących tajemnicę państwową,
- d) porty wojenne i urzędnictwa Marynarki Wojennej,
- e) lotniska wojskowe,
- f) składy i magazyny amunicji, uzbrojenia oraz materiałów pędnych i smarów,
- g) obiekty przeznaczone do produkcji materiałów i środków służących do celów obrony kraju;

2) tereny zamknięte przeznaczone w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego na cele, o których mowa w pkt 1.

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Obrony Narodowej: w z. *J. Zemke*

¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2000 r. Nr 120, poz. 1268 oraz z 2001 r. Nr 110, poz. 1189, Nr 115, poz. 1229 i Nr 125, poz. 1363.